

Minister, dit is mijn brief.

Het is er een van velen. Ik vermoed dat ze streng zijn, de andere brieven, daarom schreef ik een lieve. Ik ben niet zo streng tegen mensen doorgaans, zo streng voor mezelf er is geen strengheid meer over. Mijn dochters vertelden mij laatst dat ik de minst strenge persoon ben die ze kennen.

Ik zei "dan luisteren jullie best goed..."

"Ja juist" zeiden ze trots "want we willen aan strenge mensen laten zien dat we juist luisteren naar de niet strenge zoals jij."

Dus deze brief is lief.

Omdat ik u niet kan veranderen door u te willen veranderen.

Ik heb te veel liefdespartners gehad om dat nog te willen proberen, iemand veranderen.

Ik weet dat je liefdespartner pas verandert als je denk "ok ok ik accepteer je zoals je bent"...

Dus ik doe niet streng en accepteer u....

Kom niet met feiten of met dreiging maar met liefde bij u aan.

Want ik wil u in uw hart raken...omdat ik geloof dat het daar moet beginnen.

In uw hart. Het verlangen om de wereld te redden...

Of niet de wereld te redden, maar onszelf te redden.

Ik wil het in uw hart wakker kussen, het verlangen om voor de wereld te zorgen, opdat zij voor ons kan zorgen.

Wat ze doet, altijd, de hele tijd.

Waar we haar voor bedanken door haar te verkrachten.

"De natuur is een hoer zij mag uitgewoond worden."

Dat zegt een filosoof wiens naam ik niet meer weet omdat ik hem ge-blocked heb, en wiens naam ik niet op ga zoeken wegens te veel eer...

De natuur is een hoer zij mag uitgewoond worden.

Die zin doet zo'n pijn. Maar dat is hoe we zijn.

Nog steeds en steeds meer, meer vlees gegeten weer dit jaar.

Meer gevlogen ook.

Hoe krijgen we het voor elkaar.

(Ik ga ervan rijmen....omdat ik met taal nog iets probeer goed te maken, want verder is het niet te lijmen...)

De natuur is een hoer zij mag uitgewoond worden.

En dat doet pijn maar dat is hoe we nog steeds zijn.

En wat kan ik zeggen opdat u dat voelt? Die pijn.

U heeft vast kinderen, en kleinkinderen of mensen om wie u geeft, of landschappen waarin uw hart opleeft, dus wat kan ik zeggen dat die kinderen en kleinkinderen niet kunnen zeggen wat dat landschap niet naar u fluistert als u er bent?

U bent een mens en ik ook. U kunt kiezen weg te kijken en ik ook. Mij lukt het niet, niet meer...sinds ik kinderen heb. Eigenlijk ging het al mis toen ik een baby neefje kreeg...

Ik zag hem en wist "damn, nu moet het goed komen...."

Weg Houellebeque, weg Sartre, weg sombere mannen die het leven zelf niet zien zitten en dat op de wereld projecteren...

Jammer, was lekker om niet te geven om de mensheid, gaf wel een fijn gevoel van vrijheid.

Dat is ellendig aan kinderen krijgen, daardoor kon ik me niet meer verlekkerd verheugen op de ineenstorting van de mens...

Daarvoor kon het me allemaal niet zo veel schelen, laat de mens uitsterven alsjeblieft...

Maar zodra er zo'n kleintje is, die je vol vertrouwen aankijkt, die met alles wat hij in zich heeft, leert lopen, die wormen redt, vogels hoort, en van dieren houdt op de natuurlijke manier die de meeste van ons kwijt raken als onze knuffels de kast in gaan,

zodra zo'n kleintje er is, zo'n kleintje dat van verstoppertje spelen houdt omdat hij gevonden wil worden,

zodra zo'n kleintje er is, kun je je niet meer verheugen in de zondvloed die ons allen weg zal spoelen...daarom zelf dan ook maar kinderen gebaard...ik was toch al vastgeketend aan het humanisme dus tsja....

En nu twee prachtmeisjes, de ene lijkt misschien een beetje op u minister die kan het niks schelen het klimaat, ze zegt "ja mama, ik hou van dieren maar ik hou nog meer van vleeseten..." en over Gaza "ja mama er is oorlog maar het is ook Sinterklaas dus pak de pepernoten..."

Fijn zo'n dochter, die gaat gewoon vliegen later en winkelen en misschien wel gelukkiger leven dan die andere dochter die ik heb...

Ik noemde haar Maya de jongste "mijn naam betekent illusie" zegt ze trots maar ze breekt er dwars doorheen...

Door zo zuiver, zo eerlijk, zo helder naar de dingen te kijken dat mijn hart breekt als ik al denk aan haar vertellen hoe we met de wereld omgingen en gaan...

Hoe moet ik haar vertellen zij die zo enthousiast leert lezen en schrijven, zij aan wie alles in haar lijf schreeuwt "het gaat beginnen, het leven!", hoe zeg ik haar dat het gaat stoppen allemaal.

Zij kijkt de wereld in zo fris als het ochtendgloren, hoe vertel je haar "het is vijf over twaalf, en het is onze schuld."

Ze is vegetariër geworden...laatst wilde ik vleestomaten kopen, zet zich op voor het schap: "GEEN VLEESTOMATEN" zei ze....ze is radicaal minister...zo radicaal als ik zou willen dat we allemaal durven zijn.

Zij redt wormen natuurlijk als we samen gaan fietsen, met zo veel secure liefde dat het mijn hart breekt dat zij het niet weet, wat ik weet, en zo velen met mij...wat u ook weet maar misschien niet toe durft laten, misschien speelt u verstoppertje...omdat u gevonden wil worden.

Ik vraag me af hoe het is als je verantwoordelijk bent, als je iets kan doen...

Of je je dan net zo machteloos voelt als ik me voel, ik die ook verantwoordelijk ben, ik die ook iets kan doen.

Ik woon hiernaast bij de burens, bij Wilders die vindt het onzin allemaal: "door de shredder ermee" zei hij over klimaatbeleid. Doet zoveel pijn, maakt zo angstig...

Vier jaar zitten we aan hem vast. Misschien kunt wat extra doen die vier jaar?

Wat kan ik zeggen tegen u dat u niet weet.

Ik kan zeggen dat het mij niet gaat om de goeie afloop.

Dat ik van u niet vraag om het op te lossen, dat ik weet dat u klein bent, net als ik, dat u zich machteloos voelt, net als ik, en dat het fijn is om de goeie afloop dan los te laten soms....

En te leven naar de definitie van Vaclav Havel van hoop.

Hier komt hij vrij vertaald:

***"Hoop is niet op zoek zijn naar de goede uitkomst,
hoop is datgene doen waarvan je weet dat het het goede is."***

En wat dat is, "het goede", dat weet u, dat weet ik. En misschien helpt het om die uitkomst los te laten.

En dat kleine te doen wat in onze macht ligt.

En weet als u het moeilijk vindt, dat ik dat aan het doen ben...dat kleine geen vlees, niet vliegen, kopen bij kringloopwinkels of niks nieuws...

En dat helpt, de wereld een beetje, en mij heel veel.

Het maakt me sterker in discussies het maakt me zachter naar mezelf.

Het maakt me rustiger en vrijer als ik over het einde denk.

Ik zal ten onder gaan, niet strijdend, maar mezelf van mijn schuldgevoel bevrijdend...het fijne van iets doen is dat het vooral minder doen is.

Minder kopen, minder willen, minder zeggen...durven voelen ik ben genoeg, en liefde. Liefde toelaten....

Ja liefde, ook voor u minister.

Laat het toe die liefde. Die ik u stuur met deze brief omdat u klein bent net als ik...

Omdat u zich machteloos voelt, net als ik.

En toch iets kan doen, net als ik.

Doe dat wat u kan, voor mijn baby neef en Maya.

Doe dat wat u kan, laat de goede afloop lopen en doe het goede opdat wij streven met een schoon geweten straks.

En verstopt u niet langer...wacht niet tot u gevonden wordt...ik heb u gevonden in liefde, kom maar tevoorschijn dan sterven we samen straks...

Ook als het slecht afloopt, door het goede te doen vanaf nu...

In hoop, in liefde.

Laura.